

SUSED, HM, NIE NAJHORŠÍ

Môj prvý deň nebol taký skvelý, ako som si predstavovala. Navyše, Doug mi chýba. Jasně, rozprávame sa cez video. Ale to nie je ono. Vraciam sa do svojej izbičky morálne na dne. Myslím, že kolegom som nesadla. Alebo skôr sú à priori proti mne. Najsmiešnejšie na tom je, že som si predsavzala prekonať svoje predsudky, ale nevedomila som si, že ostatní ich majú tiež!

17

Navyše sa musím plahočiť po šiestich poschodiach! Moje členky dostávajú zabrať. No čo už, aspoň nemusím chodiť do fitka. Po roku štvierania sa po schodoch budem mať lýtka ako kulturista.

Keď som prišla ku dverám mojej izby a chcela otočiť kľúčom v zámke, márne. Spanikárila som. A to je zase čo? Nejaké sprisahanie? Kto si zaumienil pokaziť mi môj parížsky sen? Kto?

Už viem. Isto ten realitný agent počas mojej neprítomnosti vymenil zámku! Nedokázal pochopiť – alebo prežiť –, že som odmietla jeho návrh, a rozhodol sa mi pomstiť. Ak je to tak, ja mu to spočítam! Poznám v Chicagu skveleho advokáta. Vďaka nemu si moja teta Lily vysúdila

150 000 dolárov, keď sa v supermarkete pošmykla na liste šalátu, a to si len vyvrtla členok.

„Nie, to nemôže byť pravda!“ zúrila som a zámka stále odolávala.

Konečne povolila a za dverami stál tmavovlasý chalan. Celkom k svetu... Ale čo robí v mojej izbe? Aha, to nie je moja izba.

„Prepáčte, ospravedlňujem sa,“ zajachtala som. „Myslela som, že je to moja izba na piatom poschodí.“

„Aha, nie, tu ste na štvrtom,“ vyviedol ma z omylu.

Oh, My God! Ten úsmev! A nádherné vlasy! A oči! Nemôžem z neho spustiť zrak. Všetko na ňom je také... sexi.

„Aha, máte pravdu,“ odvetila som. Volám sa Emily. Emily Cooperová. Som vaša nová susedka.“

„Američanka?“ uhádol.

Asi mu to prezradil môj prízvuk.

„Áno, z Chicaga.“

„Gabriel. Francúz. Som z Normandie.“

Normandia, veď to poznám! Tam sa vylodili v júni 44 spojenci! Pokúšala som sa to povedať Gabrielovi, ale nepochopil. Nič to, rozlúčili sme sa s úsmevom.

A bol to prvý priateľský úsmev od môjho príchodu do Paríža.

VZRUŠENIE O ÔSMEJ RÁNO

Na druhý deň ráno som zažila absolútne vzrušenie. Orgazmus. Nie s Dougom, nie. Ba ani vo sne s mojím susedom Gabrielom, S. S. Ch. (*Super Sexi Chalan*).

S čokoládovou taštičkou, ktorú som si kúpila na rohu v pekárni.

Oh My God! Ako vyjadriť ten pocit? Po prvé, je chrumkavá. Potom sa rozplýva. Maslo vyvolá v ústach explóziu chutí. Paf! A vzápätí zaútočí čokoláda. Bum!

A vtom sa ocitnete v raji. Tá chuť, neskutočná chuť!

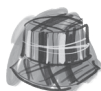
Nikdy som nejedla nič také dobré.

Ever. In. My. Whole. Life.

Na tento moment nikdy nezabudnem: ako som prvýkrát zahryzla do čokoládovej taštičky v Paríži.

Nikdy.

... 11 HODÍN, DEPRESIA

Dnes ráno som dve hodiny tvrdla pred dverami agentúry, keď som zistila, že pracovať začínajú o 10.30.

10 hodín 30 minút.

A prečo nie rovno popoludní? Alebo neotvoriť vôbec, však? Načo sa namáhať? Pýtam sa!

20

Neuveriteľné.

Najviac ma rozčuľuje, že nemôžem začať pracovať hneď a teraz. Neznášam márne čas, som z toho chorá. Ak chceme byť úspešní, musíme každú vhodnú príležitosť uchopiť za pačesy.

Tu mám však pocit, že to skôr hodia za hlavu. Je 11.15 a prichádza Sylvie.

Len čo som si prečítala niekoľko mailov, dobehla Patricia. Nevykročili sme spolu síce správnou nohou, ale som si istá, že sa to napraví.

„Dobrý deň, Patricia, rada by som sa zoznámila so zámermi na zlepšenie pôsobenia na sociálnych sieťach. Tuším v tom veľký potenciál.“

Zvrtla hlavou doľava a doprava, tvárila sa vystrašene. Čo sa jej stalo? Nie som predsa nejaké strašidlo. Aha, už

viem! Alergia na prízvuky, spomenula som si! Rozumela vôbec, čo som sa pýtala?

Použila som teda prekladač.

„Nie, nie,“ zvolala Patricia po chvíli počúvania.

Stratila sa, akoby mala v päťách čerta. Asi som jej mala aspoň pochváliť okuliare.